

TER OVERWEGING.

Professor MEIJERS, de rechtsgeleerde raadsman der Maatschappij, heeft in de buitengewone algemeene vergadering van 2 en 3 Mei II. de volgende woorden gesproken, die van hem, die meer dan 15 jaren lang den groei en bloei heeft meegemaakt en volkomen op de hoogte is van alle stroomingen in de Maatschappij, van groote beteekenis en waarde zijn:

„Het zal aan den leden niet onverschillig zijn te weten, hoe men buitenaf over de Maatschappij denkt. Welnu, hij, die de ooren geopend houdt, kan vernemen, dat deze Maatschappij naar buiten als een zeer krachtige vereeniging bekend staat, dank zij haar kracht van binnen, en dat men er haast niet toe durft overgaan een strijd tegen haar aan te binden. Waarom is de Maatschappij zoo sterk?

1°. Omdat zij alle geneeskundigen in haar zelfde vakbelangen omvat, zonder onderscheid van geloof of stand. Daarom moet ook een afscheiding op grond van kleine vakbelangen ten sterkste worden ontraden. Doet dit vooral niet! Blijft bijeen, zoowel huisartsen en specialisten als ambtenaren en professoren, dit geeft het „aanzien” aan de vereeniging en is van ruim standpunt gezien.

2°. *Juist door de behartiging der vakbelangen.*

Als adviseur weet ik, dat de geneeskundigen die belangen niet zoeken, doch dat deze zich van zelf aan hen opdringen. Men mag deze niet ontloopen, niet uitwijken, wil men niet veel en veel te laat komen. Elk vakbelang moet in wortel en knop worden aangegrepen, dan kost het weinig inspanning om het te beheerschen, en laat men dit na, dan eischt het veel werk en voert tot strijd. Gij behoeft daartoe slechts naar de toestanden in Duitschland en Oostenrijk te zien. Uw kracht zit dus in uwe saamhoorigheid. Het moet zoo ver komen, dat het als een „vlek” op iemand wordt gezien, als hij geen lid is van de Maatschappij. Liefde voor uw vereeniging is alles!”

Het kwam mij, die als vertegenwoordiger der *Tijdschrift*-redactie deze vergadering heb bijgewoond, nuttig voor deze woorden van onzen rechtskundigen raadsman nog even hier vast te leggen.

Amsterdam, 4 Mei 1925.

P. A. DE WILDE.

ENCEPHALITIS NA KOEPOKINENTING.

Het in het laatste nummer van dit *Tijdschrift* opgenomen artikel van PRAKKEN over een geval van encephalitis na koepokinenting, en meer in het bijzonder de beschouwingen aan het slot vermeld, geven mij aanleiding het volgende mede te deelen over den stand van de ter zake ingestelde onderzoekingen.

De meening, die zich bij enkele geneeskundigen schijnt te vestigen, dat gevallen van encephalitis zijn voorgekomen uitsluitend na het gebruik van stof uit één koepokinrichting of van een zelfde dier afkomstig, is onjuist. Er hebben zich gevallen voorgedaan na enting met stof uit drie verschillende inrichtingen afkomstig en geleverd door acht kalveren, die zelf weer ingeënt waren met stof van zeer verschillende herkomst. Ik ben overtuigd, dat men nog meer stoffen zou kunnen beschuldigen, indien niet in een bepaald tijdvak door iedere inrichting slechts één soort stof wordt afgeleverd. Het meer voorkomen van gevallen na gebruik van de Amsterdamsche stof is eenvoudig te verklaren door het grootere afzetgebied. De Amsterdamsche inrichting levert stof voor het geheele land; de drie overige inrichtingen samen slechts in twee provincies. Aan een verontreiniging der stof met encephalitis- of herpesvirus valt al evenmin te denken.

Van een bestaande neurotropie dezer stoffen is bij de tot dusver ingestelde onderzoekingen niets gebleken.

Kon tot voor eenigen tijd aan de flinke virulentie van de verstrekte stoffen nog gedacht worden als directe oorzaak voor het ontstaan van encephalitis, ook dit is onwaarschijnlijk sedert zich een geval heeft voorgedaan na vaccinatie met een stof, die zóó gering virulent is, dat zij onder gewone omstandigheden niet voor aflevering in aanmerking zou komen. Zoover wij thans een oordeel kunnen vellen, is er geen